

Goede Avond!

Wat betekent het voor mij wanneer ik zeg 'ik ben christelijk gelovig'? Sinds ik deze vraag kreeg aangereikt ter voorbereiding van deze avond, zijn er heel wat andere vragen en bedenkingen komen opborrelen. De aanloop naar vandaag is een hele bezinning geworden. Als ik zeg van mezelf dat ik een christelijk gelovig persoon ben, *hoe spreek ik daar over met anderen?* dat was al de uitdaging voor deze avond. Maar al snel moest ik ook denken aan een sollicitatiegesprek. Omdat ik in mijn curriculum vitae geschreven had dat ik lid ben van een religieuze congregatie en als Zuster van de Heilige Harten, de Picpussen, studies van theologie gedaan heb en allerlei engagementen in de Kerk heb opgenomen, werd me de vraag gesteld: *'Wat doe je wanneer er in je team mensen zijn die niet per sé christelijk gelovig zijn en een andere mening hebben over bepaalde zaken? Kun je daarmee leven? Hoe ga je daarmee om?'*

Met dit alles in mijn achterhoofd ga ik jullie met de hulp van enkele kernwoorden en Bijbelcitataten vertellen wat het voor mij betekent om 'christelijk gelovig' te zijn.

- Laat me beginnen met een uitspraak die ik eens hoorde in een interview met Philippe Vanderheyden, de abt van Chevetogne. 'Wat is de kern van je monnik-zijn?' vroeg men hem. *'ik ben monnik aan het worden,* antwoordde de abt, *'ik ben het nog niet. Maar er is nog iets diepers in mij,* vervolgde hij, ***Ik ben christen, en ik wil christen worden.. We denken te snel dat we christen zijn, maar we moeten het worden.'***

Inderdaad het is niet omdat ik ooit, als baby, gedoopt ben en daardoor opgenomen werd in de christengemeenschap, dat mijn gelovig zijn altijd dezelfde impact en betekenis heeft gehad in mijn leven. Jullie zullen merken dat mijn geloof mij stilletjes aan **in beweging heeft gebracht en geleidelijk aan meer en meer mijn leven is beginnen te bepalen en te richten.**

Alvorens te spreken over mijn gelovig zijn van **vandaag** zal ik jullie daarom ook iets vertellen over het **verleden.**

- Wanneer ik terug kijk naar mijn jeugd, zou ik zeggen dat mijn geloof toen vooral tot uiting kwam als een wekelijkse deelname aan de eucharistieviering op zaterdagavond. Het leek misschien eerder 'een gewoonte' te zijn die we als gezin onderhielden. Maar vooral blijft mij bij het geloof, laat met het **vertrouwen** in God noemen, dat ik vooral aanvoelde bij mijn moeder en grootvader. Meerdere keren in de week

trok mama naar de mis en voor al haar intenties zocht ze steun en sterkte bij Don Bosco, "ik geef alles aan Hem af", zei ze ons.

Doordat in die tijd het secundair onderwijs hervormd werd kwam ik op 12-jarige leeftijd terecht in een internaat te Tongeren. Ik kreeg er te maken met **regels en wetten bepaald door enkele 'wereldvreemde' zusters**. Toen ik 20 jaar later zelf koos om 'het klooster 'binnen te gaan, was het antwoord van mijn zus dan ook: 'neen, dat soort leven wil ik niet voor jou!'

- Volgde daarop een periode van studies in Leuven en werk als huisarts in Kortenberg. Mijn geloof kwam al die jaren eerder op een laag pitje te staan. Ik voelde dat ik meer en meer in een omgeving terecht kwam waarin er eerder **tegenstand en banalisering** was van alles wat met geloven te maken had. Ik voelde er mij niet gelukkig bij. Er ontbrak me iets. En zo gebeurde het dat ik op een goede dag naar Scherpenheuvel trok. Vooral om een kaarsje te branden voor onze familie, maar ik deed er ook een schietgebedje voor mezelf, "Dit is mijn leven niet, zo kan ik niet verder..." bad ik. Maar ik deed toch verder, een beetje op automatische piloot, want ik was graag huisarts, maar mijn toenmalige collega kon me geen toekomst beloven, ik werkte 8 jaar lang zonder contract ... Ik leefde in de onzekerheid, ook in financiële onzekerheid... maar ik deed verder ...
- Tot plots, 2 jaar later, een studiegenoot mij belde: 'Hilde, ons vader is ziek, we zoeken een arts om hem te vervangen, wil jij bij ons komen werken? De beslissing was snel genomen. En ik verhuisde naar Wilsele bij Leuven. Alle onzekerheden van vroeger leken plots verdwenen te zijn. Het leven werd dubbel zo aangenaam en gemakkelijk. En toch, ... na enkele tijd, ondanks de leuke skivakanties, het financieel voordeel en het respect van mijn collega's, **voelde ik dat dit het nog niet helemaal was!**

Ik was ook de arts geworden van de zusters die verbleven in Home Vogelzang te Heverlee. Voor de tweede keer in mijn leven kwam ik dus in contact met vrouwelijke religieuzen. Doorheen mijn werk werd ik er getuige van hun leven van gebed en inzet voor de mensen. Ik luisterde met levendige interesse naar hun missieverhalen uit Hawaii en Congo, hun projecten voor arme mensen in Brussel, Antwerpen en Charleroi. Een vlammetje flakkerde op in mijn hart. En ja, het is daar, in dat Woonzorgcentrum, dat ik op een goede dag aan één van die Zusters vroeg: "waar haal jij de kracht vandaan, om jouw leven te dragen? "

Dit werd het begin van een **nieuwe levensfase**: mijn intrede in de Congregatie van de Zusters van de Heilige Harten, de Picpussen. Het werd

een tijd van keuzes maken, van loslaten, van, ja, ook nog eens, een onbekende, en misschien wel onzekere toekomst tegemoet gaan. Het was het begin van een 'nieuw' leven waar mijn christelijk geloof de voornaamste drijfkracht van zou worden.

Ik kreeg de kans om zusters te bezoeken in Mozambique. De **oneerlijke verdeling** in onze wereld sloeg me in het gezicht: waarom krijgen wij talloze medicijnen aangeboden, terwijl daar, in de brousse, een baby van 3 maanden geholpen moet worden met een stukje aspirine dat bedoeld is voor een volwassene? de ziekenhuizen leeg staan omdat er geen arts is? Ik ontdekte dat ook **jonge** mensen kozen om religieuze te worden ... en ik kreeg een boek in mijn handen over een **Picpuspater: Pater Damiaan**. En toen wist ik het: dat is het leven dat ik wil leiden: mensen die uitgestoten zijn nabij zijn, door kracht en inspiratie te vinden in mijn christelijk geloof en in verbondenheid te leven met anderen, met een religieuze familie.

Het was alsof ik ergens thuis kwam: ik had '**zielsgenoten**', **verbinding** gevonden met mensen die gestuwd werden door hetzelfde vuur! Maar dat figuurlijk thuis komen bracht ook met zich mee dat ik letterlijk van huis weg moest gaan. Vermits de Picpussen een internationale Congregatie zijn, werd ik voor vorming gestuurd naar Frankrijk. Ik zou in Parijs verschillende jaren theologie en filosofie studeren en kwam daarna terecht in Benin en de Filipijnen.

Deze **levenskeuze** op mijn 38ste werd niet door iedereen begrepen. Mijn eigen familie had aanvankelijk ook wat vragen, maar zegde ze: 'als gij er u maar goed bij voelt'. 'En,' zei mijn moeder als ze me achterliet in het noviciaat in Frankrijk, "ge weet, als ge u er niet goed bij voelt, kom dan terug'.

10 jaar later, in 2011 sprak ik mijn Eeuwige geloften uit in de Damiaankerk te Leuven. De omstandigheden waren verre van bemoedigend. Het pedofilieschandaal was losgebarsten en in een krant zag ik een cartoon: "Zusters hebben geen gevoelens.. "En toch leefde er in mij een diepe **vreugde**: eindelijk kon ik **open en vrij** aan de honderden aanwezigen, familie, vrienden, collega's, religieuzen en sympathisanten openlijk zeggen dat ik als Zuster van de Picpussen mijn leven definitief en helemaal wilde richten op Jezus en Zijn Boodschap.

Jullie hebben gemerkt dat CHRISTELIJK GELOVIG ZIJN voor mij te maken heeft met **VERTROUWEN** STELLEN en **VERBINDING** BELEVEN; dat het

aanvankelijk gelinkt was aan GEWOONTES, REGELS EN WETTEN, maar geëvolueerd is naar **DADEN STELLEN** in volle VRIJHEID.

Nu ga ik jullie wat meer vertellen over wat het voor mij inhoudt om vandaag christelijk gelovig te zijn.

Toen ik 2011 terug naar België kwam, zocht ik een werk dat aansloot bij mijn verlangen om vanuit mijn geloof mensen nabij te zijn. Ik kreeg een **beleidsfunctie** in het Bisdom en probeerde via deze weg de pastorale zorg in ziekenhuizen en woonzorgcentra te ondersteunen en te inspireren en kerkelijke projecten op te zetten ten voordele van arme mensen. Doch na enkele jaren voelde ik dat dit werk me niet echt lag: te ver van de mensen, en ik diende mijn ontslag in. In de zoektocht die daarop volgde stelde een bevriend Jezuïet me voor de uitdaging: **en als je eens opnieuw de geneeskunde zou beoefenen?** Ik was ondertussen al 50 geworden en het was al 12 jaar geleden dat ik nog als huisarts gewerkt had. **'Zou je dat dan op dezelfde manier doen als vroeger?'**, vroeg hij mij. Ik had zo niet direct een concreet antwoord, maar wist wel dat ik nieuwe accenten wilde leggen. De contrastervaring tussen de armoede in de Filippijnen en Mozambique en de luxe hier in ons eigen land zinderden nog na. En vrijwilligerswerk bij onze Zusters in Charleroi had me doen ervaren dat ook hier in België vele mensen tussen de mazen van het net vallen. Op advies van de Jezuïet ging ik stage lopen in een **Wijkgezondheidscentrum** in Brussel. Daar ontdekte ik dat dit zorgmodel de drempel verlaagt en ook aan de minst bedeelden toegang verleent tot goede en allesomvattende zorg.

Nu ik vandaag hier in Herentals in het Wijkgezondheidscentrum werk, wil ik op de eerste plaats een goede arts zijn die goede zorgen aanbiedt en alle medische richtlijnen volgt. Maar, om terug te komen op de vraag van Marc Desmet, ik denk dat ik mijn beroep van arts vandaag op een andere manier beleef dan 20 jaar geleden. **Huisarts zijn is een deel geworden van mijn gelovig zijn.** Het wijkgezondheidscentrum is een **neutrale** instelling waar iedereen welkom is. Praten over geloof gebeurt er zelden. Ik werk er in een team van collega's en vrijwilligers die allen verlangen en ijveren om aan iedereen, rijk én arm, Belg én vluchteling, dezelfde alles omvattende en goede zorg aan te bieden. En toch is het werken in deze context voor mij meer dan ooit een **bevraging en een uitdaging voor mijn christelijk gelovig zijn.**

Doorheen de ups en downs van mijn eigen leven, van de patiënten en mijn collega's voel ik dat mijn geloof mij kracht en een diepe rust en vrede bezorgt.

Om het met de woorden van de apostel **Paulus** te zeggen: '**God, de Vader vol ontferming en de God van alle vertroosting, troost ons in alle tegenspoed, zodat wij in staat zijn anderen te troosten in al hun noden, dank zij de troost die wij van God ontvangen.**' (2 Kor. 1, 3-5)

Waar ik tijdens mijn studiejaren van theologie op een meer intellectuele manier vaak op zoek ben gegaan naar antwoorden op **existentiële vragen**, kregen deze inzichten in de loop der jaren meer kleur en inhoud vanuit het leven zelf.

"God redt ons" belijden we als christen. Maar, van wat redt Hij ons dan, heb ik me ooit afgevraagd? Ik maakte er een theologische verhandeling over. Doch, gebeurtenissen en ontmoetingen, maar vooral gebed en meditatie doen mij nu beter aanvoelen wat deze geloofsbelijdenis wel kan betekenen. '*Een redder heeft Hij ons verwekt*' bidden we in de Lofzang van Zacharias, '**Verlossing uit de macht van onze vijanden en uit de hand van allen die ons haten.**'

God wil dat je **vrij** bent, **bevrijd** van alles wat je leven teniet doet. Dat is het wat ik ook hoop aan anderen door te geven. Niet altijd met zoveel met woorden, veelal door te **luisteren**, door mee te gaan in het leven van de ander, en hem te laten voelen dat hij geroepen is om echt te leven.

"God is liefde", zeggen en geloven we... Het is misschien wel de kern van ons geloof. "Hij is een liefdevolle Vader die van elke mens van Goede wil houdt". Hoe vaak heb ik al stil gestaan bij dat woord 'liefde'! Ik vind het soms een zo alles omvattende term die zo vaag klinkt, voor sommigen ook niet te vatten is.

- Het doet me denken aan iemand die me vertelde dat ze niemand heeft die om haar geeft, dat ze zichzelf niet graag ziet, dat ze nog liever een ernstige ziekte zou krijgen om dan snel te mogen sterven. Geraakt door dit enorme lijden, had ik aan deze dame zo willen uitschreeuwen: Jawel, er is toch iemand die van jou houdt! De Barmhartige God, Hij lijdt met jou mee! Hij kan jou doen herleven!

Dit waren mijn mijmeringen, als gelovige. Ik durfde ze niet hardop uit te spreken, want, is deze persoon gelovig? zal ik misschien eerder afstoten dan verbinding en vertrouwen wekken?

Ik zweeg en deed een schietgebedje: Heer, zeg me wat ik hier moet doen of zeggen!

Die ochtend, had ik gebeden: '**open onze ogen voor uw aanwezigheid in onze medemens, vooral in hen die arm zijn en bedroefd**'. Heb ik al ooit het gevoel gehad Jezus te ontmoeten in de mens die ik ontmoet? had ik

me afgevraagd. Diezelfde avond, wanneer ik het huis van deze dame achter me liet nadat ze me beloofd had om opnieuw in gesprek te gaan met onze psychologe, wist ik dat daar, tijdens dat gesprek, ik niet alleen was, maar dat mijn woorden mij **geïnspireerd** waren door iemand anders.

Mijn geloof in God die Liefde is helpt mij om **elke** persoon, hoe verschillend ook en hoe mislukt zijn of haar leven ook lijkt te zijn, te respecteren als mens, hem **niet te oordelen of te veroordelen** en hem te helpen zoeken naar **uitzicht** in zijn vaak uitzichtloze situatie.

In mijn geloof vindt ik kracht en inspiratie om

- Voor de tiende keer opnieuw een traject te starten met de alcoholverslaafde die opnieuw komt vertellen dat hij deze keer echt wil stoppen met drinken

Het helpt me om

- Niet mee te gaan in de discriminerende taal van de Belg die vindt dat de vreemdelingen bevoorrecht zijn als het gaat om het krijgen van hulp

Het legt me woorden in de mond om

- De man die in naam van zijn vrijheid en autonomie komt vragen naar euthanasie, nog eens opnieuw te doen nadenken over zijn beslissing, hem in herinnering brengt dat zijn vrijheid in verbinding staat met mensen rondom hem, met mensen die van hem houden

Mijn geloof geeft me kracht en inspiratie om

- Bij het meedelen van een zware diagnose of bij het begeleiden van de lijdensweg van een zware zieke, zijn ogen en het hart te openen, te laten voelen dat hij de weg niet alleen moet gaan, dat er mensen zijn die om hem geven

Mijn geloof in God die Liefde is helpt en inspireert me om

- Die hoogbejaarde persoon thuis of in het Woonzorgcentrum, wiens leven in de ogen van velen te afgetakeld en bijgevolg ook zinloos is geworden, te laten voelen: "jij mag er zijn ", "jij bent wie je bent, geliefd, ook nu, nu dat alles verloren lijkt te zijn "

Soms hoor ik wel eens zeggen: "hoe kun je dat allemaal geloven! ", Of: 'wat hebben ze ons allemaal wijs gemaakt! '. En, 'Volgens de Kerk moet je lijden, 'zoals me onlangs iemand zei.

Beste mensen, in wat **de Kerk** zegt of niet zegt, daar ligt niet de kern van mijn geloof. Maar Christelijk gelovig zijn betekent voor mij: **leven in verbondenheid met God en met de mensen** '. Het is tijd maken om te bidden, om mensen en wereld aan te bieden aan God, om mezelf te laten omvormen, te transformeren door Zijn Blik.

Het is verbonden leven met mensen, 'in de wereld zijn, maar niet ván de wereld'. Het is leven en werken tussen de mensen. Verbinding zoeken. Steun en inspiratie vinden tijdens het gezamenlijk Vieren van de Eucharistie, geloof en leven delen aan het Licht van het Evangelie, samen bidden, mekaar steunen, bevragen en bemoedigen.

'Voor jou is geld niet belangrijk, je denkt dat je het niet nodig hebt, zijt toch niet zo naïef 'zei me ooit iemand. Ik leef in de wereld, en natuurlijk heb ik ook geld nodig om te kunnen leven. Natuurlijk verdien ik ook een loon, net als iedereen. Maar, ik stapel het geld niet op, ik **deel** het voor het leven en de zorgen van mijn medezusters, het wordt besteed aan arme mensen in ons land en in andere landen.

En dan die vraag tijdens dat sollicitatiegesprek: Natuurlijk respecteer ik andere meningen en visies en wil ik mijn geloof **aan niemand opdringen!**

- Enkele jaren geleden, in een Huis voor Palliatieve Zorgen te Parijs, koos ik juist daarom om er niet deel uit te maken van de pastorale ploeg, maar om er als 'gewone 'vrijwilligster, zonder petje te werken en op die manier bij iedereen te mogen komen. En ja, luisterend naar de terminaal zieke of zijn familielid, kreeg ik af en toe wel eens de vraag: geloof jij dat er iets bestaat na dit leven? Als er iemand bestaat, waarom dan al dit lijden?

Lieve mensen, **Pater Damiaan** noemen we wel eens 'de held van Molokai '. Hij gaf zijn leven voor de melaatsen. Hij ging bij hen wonen, niet om hen te genezen, ze waren ongeneeslijk ziek. Maar om met hen gemeenschap te vormen en deze uitgestotenen te laten voelen: "**je telt mee!**" Damiaan was een bruggenbouwer schrijft Jan Devolder. Voor het welzijn van de melaatsen werkte hij samen met anders- en niet gelovigen, had connecties met de overheid, met geleerden enz. Damiaan wilde een vader zijn voor iedereen, niet alleen voor wie zich tot zijn Kerk bekeerde. De vreemde zag hij als een medemens, voorbij afkomst,

huidskleur, cultuur, religie of levensbeschouwing. Maar zelf putte hij kracht in zijn geloof en zijn verbonden leven met zijn medebroeders: "**Het is aan de voet van het altaar, zo schreef hij, dat ik de kracht vindt om een situatie als deze vol te houden.**"

Eigenlijk ben ik **dankbaar** dat ik kan geloven.

- Ooit zei me een studente uit de studentenfoyer in Parijs, we stonden achteraan in de kapel terwijl er een eucharistieviering aan de gang was: 'ik benijd jou dat jij dit kunt beleven, maar ik voel het niet, ik weet niet wat dit is...'

Mijn Christelijk gelovig zijn, heb ik voor een deel **gekregen**. Het kreeg vorm dankzij de talrijke mensen die ik ontmoet heb. Daar ben ik erg dankbaar voor.

Maar, ik meen dat, om het leven als een christen gelovige te kunnen blijven beleven, je af en toe even moet afstand nemen, tot **rust en bezinning** komen, je eigen leven **spiegelen** aan het leven van **Jezus** van Nazareth.

Gelovig zijn heeft ook iets te maken met **niet-weten**, met niet op alles een antwoord weten, met onzekerheid: welke toekomst is er voor De Kerk? het religieuze leven? zal het uitsterven? zullen we nieuwe vormen moeten uitvinden? ... Geloven is vragen, gebeurtenissen en ontmoetingen in je hart bewaren, zoals **Maria** dat deed...

Het is soms ook **schreeuwen tot de Vader** zoals Jezus op de olijfberg, wanneer hij het lijden voelde aankomen, zich verlaten voelde

Gelovig zijn betekent voor mij **opnemen wat je leven kruist, de polyfonie van het leven**, noemt Dietrich Bonhoeffer het, en weten, geloven, dat er iemand is die **met ons meegaat**, die zorgt en wil dat het goed komt.

dat geloof ik!